

VERMINKING.

De beroemde Italiaansche dichter Ariosto kwam eens voorbij de hut van een pottenbakker, die ijverig werkend gedichten van Ariosto zong, maar daar hij allerlei fouten maakte, de woorden erbarmelijk verminkte.

Verstoord en straks toornig luisterde de dichter, tot hij het niet langer uit kon houden. Driftig greep hij een paar aarden kannen en smeed ze op de siraat tot scherven. Een derde vaatwerk zou hetzelfde lot ondergaan, toen de pottenbakker verbaasd en boos opsprong en Ariosto toeriep:

„Zijt ge waanzinnig? Houd op! Wat beduidt dat?“

„Ik doe slechts wat gij deedt,“ sprak de dichter; „gij verminkt mijn verzen, ik uw potten en pannen.“

Dat de pottenbakker de volkomen juistheid van de vergelijking inzag, is met reden te betwijfelen. Doch er ligt in elk geval waarheid in. Zoo ook in de gevolgtrekking, dat het er voor meer dan een slecht uit zou zien, zoo alle dichters handelden in den geest van Ariosto.

Zoo althans dacht ik, toen het nieuwe boek van den heer Coolsma over wijlen De Liefde mij nog eens krachtig herinnerde aan de verminking van een der schoonste liederen van De Liefde, te weten het bekende: „Van U zijn alle dingen.“

Dit vers werd indertijd waardig gekeurd, opgenomen te worden onder de Nieuwe Gezangen der Ned. Herv. kerk. Maar wat deed de commissie, die lang niet uit enkel geloovige Christenen bestond? Zij gaf het lied een anderen titel, en liet een paar verzen, waarin van den Heiland sprake is, eenvoudig weg!

En thans, vijftig jaar later, heeft het verminken nog niet opgehouden, al is het dan om andere redenen.

De Liefde heeft ook een vers gemaakt, dat begint:

Een huis van hout, een huis van steen,
Een woning groot, een woning kleen.

Dit nu vond ik in een kerkelijk blad aldus verbeterd(?):

Een huis van steen, een huis van hout,
Een woning, groot of klein gebouwd.

Men ziet, alle verandering is geen verbetering. Maar bovendien en vooral, wie geeft een ander het recht in het werk eens schrijvers te dokteren, eigenlijk gezegd vaak het te verknoeien? Zoo moet ook, gelijk Coolsma's boek meldt, in De Liefdes schoolboeken erbarmelijk zijn huisgehouden door herzieners en verbeteraars. Het is in elk geval een onverantwoordelijke handelwijze. Fouten mag men beteren, maar iemands werk te verdraaien, om te zetten in iets anders dan het was, dat is oneerlijk en ongeoorloofd. Wat ons niet bevalt, kunnen we ongebruikt laten; het verknoeien mogen we niet.

Er is nog een andere wijs om iemands verzen te „verminken.“ 't Is door er andere tegenover te plaatsen, die de eerste minwaardig, ongerijmd, ja dwaas doen schijnen. Zoo b.v. schreef eens iemand:

Weest allen dankbaar en verblijd,
Omdat gij Nederlanders zijt.

Toen plaatste een ander — ook een Nederlander — daar tegenover:

Weest allen dankbaar en verblijd,
Ofschoon gij Nederlanders zijt.

Een klein verschil of een groot, al naar men het neemt. Nu dient echter wel nagegaan om wat reden en tot welk doel zulk een tegenhanger van een vers wordt vervaardigd. Want niet altijd is de bedoeling te verminken, af te breken.

Bekend en gewaardeerd is het vers van De Liefde:

„Van Boven moet het alles komen,
Wat leven wekt en leven voedt,“ enz.

Nu bestaat er echter een ander vers in dezelfde maat en vorm en ook op dezelfde zangwijs, terwijl de inhoud tevens zeer duidelijk slaat op het genoemde vers van De Liefde. Het begint:

„Naar Boven moet het alles henen,
Naar Boven stijgt de zwaluw op,“ enz.

Het is vervaardigd door Ds. Hasebroek, den vriend van Beets.

Nu zou men bij het lezen allicht denken, dat Ds. H. bedoelde het vers van D. L. minwaardig te maken, te verdringen. Toch zou dit geheel onjuist zijn.

De zaak is toch eenvoudig, dat men indertijd een liederbundel ten bate van het Christelijk onderwijs wilde geven. Ook De Liefdes lied zou worden opgenomen. Doch de eischen van den uitgever waren te hoog. Toen wendde men zich tot Ds. H. om een lied in den trant van De Liefdes vers. Hij voldeed hieraan, en gaf het boven vermelde, dat echter het eerste werk niet evenaart, nog minder overtreft.

A. J. HOOGENBIRK.

Vervindingen . . . . . en Ontdekkingen.

Een luchtbrancard.

Sedert eenigen tijd brengt men in Frankrijk ernstig gewonde soldaten per vliegmaschine uit het veldlazaret, waar de voorloopige behandeling plaats heeft, naar het hospitaal buiten de vuurlinie, waar de verzorging meer volledig kan plaats hebben.

De vliegmaschine is er natuurlijk voor ingericht. Zij heeft een brancard achter den zetel van den bestuurder. Om te zorgen, dat de patiënt geen last heeft van den wind, is tusschen hem en den bestuurder een windscherm geplaatst. Ook wordt er gezorgd, dat hij goed tegen de koude beschut is.

Buitengewoon snel vliegt deze machine niet; zoo'n vijf en twintig uren gaans per uur. Voor den gewonde heeft deze manier van vervoer het voordeel, dat hij in het geheel niet geschokt wordt, en dan natuurlijk, dat hij veel eerder over is.

Gewoonlijk vliegt men niet hoog, zoodat het roode kruis van de aarde uit heel goed te zien is.

A. L.

